

הכותל המערבי

(הרחורי תשעה באב)

מאת מ. ב. לזבניק

המלים „כותל מערבי“ הושמעו מפי דורי דורות גולים עברים ברטט יגון, בערגה הומיה לאור ישע עולמי זורח פתאום משממת קדשי המורשה — וברטט סיכומים נפשיים „אחרייתים“, בערגה להשלטת האור העולמי של קדשי מורשתנו גזכיר-נסמל במלים „כר תל מערבי“ את שובנו ה„אחריית“ לציון גם לעצמנו גם לעמי תבל כולם. „כי ביתי בית תפלה (בית החודות והזדככות נפשית) לכל העמים“ — תזון נביא ישע עברי היה זה בימי שיבת ציון מבבל. והנה בנסיון הגורלי של חורבן ראשון וגלות קצרה אחריו לא זוכנו עוד די צורך הויכוח העולמי הארת „החושך הטכסה ארץ וערסל לאומים“ (דברי אותו נביא הישע) אבל עמידתנו בעינוי אלפי שנות גלות ובמנדאי השואה האחרונה הלא הצדיקו חייבו את שובנו למולדת מורשה גם בעיני „האומות המאוחדות“ (?) — ומ„בית התפלה“ החזוני רק „כותל מערבי“ נחן בידי אויבים אורבים להשמידנו... בסיכומי המורשה העברית הקדומה, המגובשים בתנ"ך, מסתמנת כטבעיות גורלית השגה לאומית חזונית מיוחדת. השגת מציאותה של אמת עילאית, אחרי דה־מאחדת יצירה נצחית באין־סופיות עולויות ועתידות אדם ועמים מוארים כבינה־אחורה עלי אדמות, בהשגה זו — מקור האורה המנחמת בתרבות העב־רית ובכל ההיסטוריה העברית. — טבי עית־גורלית היא לעברים השגת מצר אותה של אמת עילאית, וכטבעיות גורלית, כ„דבר טבעי־הכרחי“, כפי שציין זאת הרצל, יש איפוא לראות גם קיבוץ הגלויות למולדתם, מולדת החזון של האמת העילאית. הזכר גזכיר זאת בלי חרף לעצמנו: אמת עילאית מהייבת חיוב טבעי־הכרחי להשליט אמת תתי אית, אחידה־מאחדת־מוככת כל שרידי הגלויות וקיבוצי הגלויות — אור לגוי יים, סכתתת חרבות לגויים תתי אחידות מאחדת זו שלנו!